

T v á r /e/ I I I .

T v á r /e/ I I I .

Almanach
Literárneho klubu GENERÁCIE
pri
Knížnici A. Bernoláka v Nových Zámkoch

*Literárny klub GENERÁCIE
Nové Zámky 2009*

*Literárny klub GENERÁCIE
Nové Zámky 2009*

Súčasní i bývalí členovia LK

Píšuci - poézia:

*Beata Bakošová
Daria Czibulková
Ivan Danko
Ildikó Drugová
Andrea Janotková
Adriana Kováčsová
Júlia Kasášová
Ivan Kisely
Marcela Krajčírová
Adriana Lovászová
Gabriela Malíková
Kristína Pukanecová
Jitka Rožňová
Milan Solník
Václav Strejček*

- próza:

*Ivan Gyepes
Lucia Dušová
Miloš Souček*

Interpréti umeleckého slova

*Angela Bajčanová
Július Bajčan
Mária Braunová
Alojz Černý
Agnesa Fitušová
Margita Hrabovszká
Magdaléna Kissová
Margita Vadkertiová
Jarmila Valicová*

T v á r / e / I I I .

Lucia Dušová

Ariela Kováčsová

Marcela Krajčírová

Gabriela Malíková

Milan Solník

Václav Strejček

*Literárny klub GENERÁCIE
2009*

Nevyberáme si sami miesto a ani čas svojho bytia. Prichádzame a odchádzame. Ale výsledný efekt, potvrdenie našej existencie – tvorba – zostáva. Vytvárame si svet svojich predstáv. Je to prosté i ťažké zároveň. Ako sa nám podarilo uspieť, uvidíme až časom.

Každá báseň či poviedka má svoj vlastný život. Po vytvorení býva nezávislý od svojho autora. Nesie svoju farbu, chuť i váhu vysloveného. A zodpovednosť za seba samého. Slovo i autor by si mali rozumieť. Slovo milujúce i nenávidiace, chápané i neschopné odsúdiť, vizionárske i jalové strácajúce sa do zabudnutia.

V marci 2009 si pripomíname 15 rokov existencie literárneho klubu GENERÁCIE. V tomto veku „tinedžeri“ dostávajú občianske preukazy. Viacerí sme už ďaleko od tohto veku, ale rovnako úprimne a citlivo predkladáme svoje najintímnejšie pocity čitateľskej verejnosti.

Milan Solník

FRANKIE

Vždy som vedel, že som iný. Bolo to jasné už odmalička. Od útleho detstva, keď som ešte chodil do škôlky, som si získaval kamarátov veľmi jednoducho. Nikdy som sa necítil osamotený ani inak opustený, vždy som bol centrom diania, pozornosti. Klamal by som, keby že vám poviem, že mi to bolo nepríjemné. Skôr naopak, tento fakt, že ma spolužiaci berú za svojho vodcu, svoj idol, mi lichotil a dodával mi ešte väčšie sebavedomie. Bol som však príliš malý na to, aby som si to patrične uvedomoval.

Sakra, keď tak nad tým rozmýšľam, skutočne som sa zmenil až na strednej. To vtedy sme s kamošmi Nickom a Juddym mleli o Nerozlučnom Bratstve. Presne, náš plán bolo vytvoriť skupinu, ktorá by neskôr prerazila v celej krajine. Pekné sny na troch zasratých teenagerov, nemyslíte?

Pamätám sa na to, akoby to bolo iba včera – Juddy prišiel za mnou s kamenným výrazom na tvári a oznámil mi, že mu fotrovci prispeli na bicie. Mohol mať tak šesťnásť. A ja som mal sedemnášť. Presne tak, sedemnášť, bol som bez frajerky a k tomu aj veľmi frustrovaný z celého vonkajšieho sveta. Alebo som sa tak iba tváril? Je to pravdepodobné...kapely, ktoré mali depresívne songy, vtedy leteli (a zdá sa mi, že inak tomu nie je ani dnes). Poviem vám, netrvalo dlho, a nám sa to skutočne splnilo.

Dočerta, to ale bolo! Tie časy... samá hudba, alkohol a babenky. Uživali sme si plnými dúškami, vôbec nás nezaujímal rodičia. Načo aj? Nickova mama sa predávkovala liekmi na spanie a jeho otec úplne stratil chuť do života. Bolo to síce už dávno pred tým, ako sme sa začali kamošiť, ale nebol na tom o nič lepšie. Okrem toho, Nickovi neprekážalo, že je odkázaný sám na seba, možno práve naopak. A môj foter... ten mal zas starosti s mojím brácom. Idiot, dal sa na drogy. Začal s koksom a neskôr prešiel na heroín. Celý deň v tom lietal. A keď na tom bol práve lepšie (ak to vôbec šlo), predával to svinstvo deťom na ulici. Nenávidel som ho.

Lucia Dušová

študentka , 17 rokov

Narodená 24. augusta 1991 v Nových Zámkoch.

Literárne súťaže, ktorých sa zúčastnila: Detský sen – môj postoj k chorému človeku 2005, Literárna Senica Ladislava Novomeského 2006, Tak píšem ja 2006, Jašíkove Kysuce 2008.

Literárne súťaže, v ktorých uspela: Literárne Topoľčany 2007, Novomeského Nitra 2007, Literárna Senica Ladislava Novomeského 2008. Publikované články v: SME, NN .

Šéfredaktorka Študentského Umeleckého Magazínu (ŠUM)

Nenávidel som ten jeho otrasný ksicht, žlté zuby, tučné brucho... a nielen kvôli tomu... Avšak späť k téme – jedine Juddyho rodičia boli tí, ktorí nás v rámci možností ovplyvňovali. Občas, keď som mal obrovský prúšvih doma, dovolili mi prespať u nich. Zostanem im za to navždy zaviazaný.

V jeden obyčajný deň, keď sme všetci traja trčali v škole, za mnou prišla taká holka. Myslel som si, že je z tých, ktoré ma milujú a chce mi vyznať lásku. No nie. Ako to už býva, mýlil som sa. Na jej meno si už nespomeniem, no povedzme, že sa volala Suzzi. Bola začínajúcou redaktorkou v školskom časáku. Chcela interview, nič viac. Ehm, nič viac...skončili sme u nej doma v posteli. Ale poviem vám, Suzzi bola viac ako len dobrá. Proste...z toho článku bol trháč, vraj sa nikdy nepredalo viacej výtlačkov ako vtedy. Možno aj to nám dopomohlo k tomu, aby sme hrávali čoraz častejšie v rôznych puboch.

Mojej schopnosti ľahko si nakloniť ľudí na svoju stranu mohlo ďakovať celé Nerozlučné Bratstvo. Vlastne som to bol ja, kto nás zoznámil s našim manažérom. Pete nám potom vybavoval všetky stretnutia, rozhovory a vystúpenia v telke (bolo to síce trápne, avšak, ako hovoril, „bez dobrej reklamy môžeš robiť hocičo hocako dobre, aj tak po tebe neštekne ani pes“) a, po takom namáhajúcom čase, konečne, aj nahranie prvej dosky.

Vám poviem, to bola riadna makačka. Od rána do večera sme boli zavretí v štúdiu. Nerobili sme nič okrem hudby. S veľkým H, ako zvykol žartovať Juddy. Keď mu prepínalo (čo bolo skoro stále), sťažoval sa na nedostatok sexu a pizzi. A my sme nemohli spraviť nič, iba mu ju objednať. Myslím pizzu.

Konečne nastal ten deň. Deň, keď sa naša doska dostala na pulty. Wow, niečo podobné som ešte v živote nevidel. Poznáte takých týpkov...myslím, že ich bolo päť, čo sa tu o niečo snažili pred pár rokmi? Neskôr sa rozpadli a fanyanky si od žiaľu skoro podrezali žily... jeden z nich sa potom vydal na sólovú kariéru a oni sa po niekoľkých rokoch dali opäť dokopy ...

Proste, keď nám vyšla doska (jasné, bolo to *Take That*), ošial, ktorý nastal pred obchodmi, bol ešte väčší ako v deň, keď dosku vydali oni. Holky nás milovali. Úplne žrali. Na naše koncerty čakali niekoľko dní dopredu, len aby mali lepšie miesta. Jasné, dnes je to už samozrejmosťou, ale v tých časoch to bolo niečo nezvyčajné. Povedal by som, že až šialené. Aj keď za šialencov nazývali všetkých, ktorí nám fandili – zoberte si, kto sa už vtedy obliekal vyslovene do čiernych fariieb, nebál sa ukázať svoje city a líčil sa? Myslím, že dnes sa tomu tuctovo hovorí EMO. Viete, vtedy to bolo iba Nerozlučné Bratstvo.

A žili sme. Presne tak, ako sme vždy chceli. Rovnako, ako sme vždy snívali. Škola, učenie (aj keď som sa nikdy normálne neučil) zrazu padli. Vykašľali sme sa na všetko, čo s tým súviselo a v osemnástich sme si začali užívať navoňaných pipiek a hustých žúrov, na ktorých sa to nimi len hemžilo. Spomínam si na tie noci len útržkovite, avšak vždy sa mi vynára spomienka na spokojného Juddyho s pivom v ruke ako sedí na drahejšej koženej sedačke s dvoma hlúpymi blondínami po boku. Toto sme chceli vždy. To bol náš detský sen a zrazu sme ho žili. Netrval však dlho...

Nikdy nič krásne netrvá dlho. O tom je ten posratý život. Preto si musíte užívať, koľko len vládnete, kým je čas.

Nechce sa mi to rozoberať. Nechcelo sa mi to rozoberať pred rokom, nechcelo sa mi to rozoberať minulý týždeň a inak tomu nie je ani dnes. To, čo sa stalo, sa týka iba mňa a... Nerozlučného Bratstva.

Nerozlučné Bratstvo je niečo ako moja rodina, ktorú som nikdy nemal...a nielen ono, tvoríte ju aj vy. Tento list som vlastne písal kvôli vám, aby som vám objasnil všetky fakty a navždy predišiel špekuláciám mojej...smrti. Hej, ono...no, ťažko sa to vysvetľuje. Pokúsil som sa už párkrát zabiť. Za posledný rok sa toho udialo veľa...nikdy mi to však nevyšlo... vždy ma niekto našiel... Nechcem, aby ste si o mne niečo mysleli. Poznáte ma, poznáte ma dobre, to, čo som robil, nebola pretváрка. Preto tu otvorene priznávam, že všetci ľudia, ktorých som spomínal, mali fiktívne mená. Nechcel

som, aby ste ich spoznali...nie teraz. Zajtra to už bude jasné. Ráno budú zdobiť noviny po celom svete obrovské titulky s mojím menom. Všetci budete vedieť, že nikomu sa ma nepodarilo zachrániť... Ale dnes je dnes. A ja som celý svoj život žil pre prítomnosť. Preto mi, prosím, zatiaľ, hovorte Frankie. Len Frankie...

Ariela Kováčová

Narodila sa 8. 12.. 1975 v Nových Zámkoch. Svoje prvé básne v slovenčine i v maďarčine uverejňovala v regionálnej tlači pod pseudonymom Ariela. V roku 2000 jej Knižnica A. Bernoláka v Nových Zámkoch vydala dvojjazyčnú zbierku básni Spoveď duše. Zároveň uverejňovala i v Almanachu Tvár/e/ 2000, Tváre II – 2004.

V jej poézii je silný sociálny podtext, pocit krivdy a nespravodlivosti.

V láske vždy nachádzam
iba koralové útesy
Plavím sa
nevedno kam

S kyticou pochybností
s črepinami túžob
túlam sa v ranných hmlách
Možno opäť precitnem
v zavýjaní noci
opäť ma bude túliť
iba objatie koralových útesov

Viem že nádej
zomrie až po mne
Zatiaľ iba zamrela
Skoro nedýcha

Tleje
a dohorieva

Ako keď iba krmia oheň
aby nevyhasol

Kúsok po kúsku
stráca sa to prikladané

Časom
už nemáš čo priložiť

Zostáva
tak veľa
a predsa tak málo

Chladnúci oheň
nedomilovanej lásky

Tvár/e/ III.

Už nám sviečka dohára

Je čas

dopovedať vetu

Bežím za ňou

Ťahám rozťahujem

dokladám

predmet i podmet

Naozaj sa mi to stalo

Myšlienka sa vždy

kdesi zatúla

nenájde cestu ku tebe

Možno jej už ani niet

Mám už všetkého dosť

už niet parafínu alebo vosku

čo by osvietil túto lásku

Vlak odchádza
za ním zvrátené pierko
Túlame sa
v cudzom vetre
za robotou
za haliere sa ženieme

Radosť
ako ranná zora
sa stráca
Láska
na saniach vetra
odlieta

Stráca sa
uniká z rúk
rýchlosťou svetla

Vlak odchádza

Na peróne
iba mozolnatá duša
a v dlaniach
tie haliere

zahalená do vône agátu

Niečo sa stalo

Ktosi mi ublížil

Nazbierané jahody

nechutia tak sladko

Už vidím lepšie ako predtým

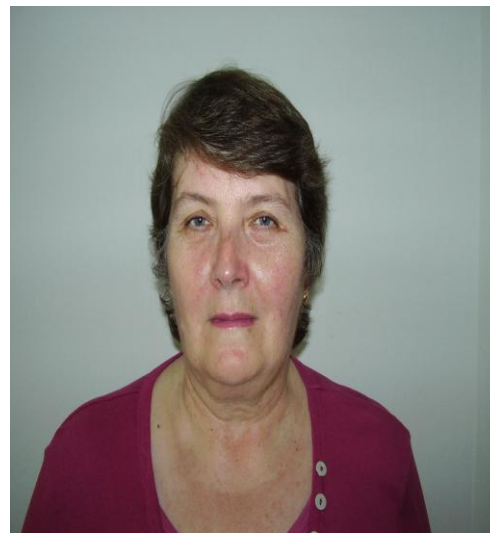
Zelenú trávku

belasú nezábudku

snehobiely agát

a seba v zrkadle

ako zlomenú ženu

Marcela Krajčírová

Narodila sa 19. 2. 1947 v Novoti okr. Námestovo. Od roku 1948 žila v Štúrove, kde aj ukončila štúdium na SVŠ. Od roku 1970 žije v Nových Zámkoch. Členkou Literárneho klubu GENERÁCIE je od roku 2002, kde sa aktívne venuje najmä umeleckému prednesu. V posledných piatich rokoch sa zaoberá i spoločenskou satirickou tvorbou a tvorbou poézie pre deti.

Tvár/e/ III.

Spadla šuška

Spadla šuška zo stromu,
narobila pohromu.
Pod stromom si zajko ležal,
s veľkým krikom odtiaľ bežal.

„Kamaráti utekajte!
Pod smrečok si nelíhajte,
nebezpečný smrečok je,
šuškami vás pobije“.

Muchotrávka

Za rána po daždi v hlbokom lese,
hubár si v košíčku úrodu nesie.
Kozáky, masliaky, dubáky, bedle,
hríbiky v košíčku všetky sú jedlé.

V kríčku tam pod lístím vykúka čosi,
prekrásny klobúčik na hlávke nosí.
Tenučká nožička, červená hlávka,
ten hríbik parádny je muchotrávka.

Krásny je, farebný, no pozor dajme,
do koša k ostatným ho nevkladajme.
V tej kráse skrýva sa zákerná lešť,
muchotrávka predsa nedá sa jesť.

Malá jašterička

Na skale poblíž šípového kríčka
vyhrieva sa na slniečku jašterička.
Slniečko sa na ňu veselo usmieva,
teplými lúčmi chrbát jej zohrieva.

Milá jašterička zlez dole zo skaly,
lebo ti slniečko chrbátik popáli.
„Že ma slnko popáli, toho sa nebojím,
keď mi bude horúco v rose sa
ochladím“.

Zrána, keď v trávičke jagá sa rosa,
vstanem a po lúčke prebehnem sa bosá.
Nôžky si ovlažím z rosy sa napijem,
pred teplým slniečkom v tráve sa
ukryjem“.

Tvár/e/ III.

Zajac a líška

Pod kríčkom neďaleko od lesa
malý zajko strachom chveje sa.
Líštička kmotrička vyšla von na pažiť,
vraj si chce k obedu zajaca uloviť.

Vyskoč zajko spod kríčka,
beží k tebe líštička.
Nebuď taký malý bojko,
veď si rýchly poľný zajko.

Zajko bojko nelenil,
na nohy hneď vyskočil.
A už trieli o zlomkrk,
líška stojí ako drúk.

Zajačik jej z diaľky máva,
už ho kryje poľná tráva.
A líštička beda, beda
zostane dnes bez obeda

Tvár/e/ III.

Rosnička a slnko

Na lúčke pri lese v čistučkej studničke
darí sa jednej zelenej rosničke.
Zrána, keď ešte len slniečko vychodí
maličká rosnička prvá sa zobudí.

„Vstávajúte hore mamička, otecko!
V tej našej studničke topí sa slniečko“.
Mamka sa usmeje, dcérku si privinie:
„Dieťaťko, to je len odraz na hladine“.

„Slniečko oblohou belasou pláva,
odtiaľ nám na pozdrav veselo máva.
Našu zem zohrieva svojimi lúčmi,
krášli ju zeleňou, pestrými kvietkami“.

Maličká rosnička zdvihla hlávku hore
pozdravila slnko, prvé ranné zore:
Dobrý deň slniečko no tak vítaj že mi,
vlej život a krásu našej drahej zemi“.

Gabriela Malíková

Narodila sa 10. 1.. 1983 v Nových Zámkoch.

S poéziou začala na základnej škole.

Počas svojich štúdií sa priebežne zúčastňovala na literárnych súťažiach.

V súčasnosti študuje na Vysokej škole Akadémii umenia v Banskej Bystrici hru na klavír.

(1. december 2008)

keď príde biela zima
na stromoch pozhasínajú listy
rýchlejšie ako tma sa šíri chlad
a v rukách držím iba nitky
toho – čo bude, sa bojím báť
a pieseň vo mne umiera
skôr než sa narodí
zatiaľ skúšala iba šepkať
končí sa niečo, bez rytmu a bez doby
a ešte sa to v krčoch nepokoja
zmieta

neviem, kedy sa opäť rozvidní
to krehké, chladné ráno
Každú noc spočítavam minúty
a tlkot srdca ruší spánok
neviem, kedy po kúskoch
príde klud
neviem, kedy už môžem
zabudnúť
radšej nemyslieť na nič zlé
ticho sa šíri rýchlejšie
než všetko ostatné

(mamina)

zložíš si ruky do lona
viečka na líca
vrásky do dlaní
aby bol spánok voňavý
tvoj úsmev musí blikať
tvoj dotyk
ešte stále snívam
spievam mlčanie
a rozumieš mi iba ty
a nemusia byť slová
stačí pokoj
sálajúci z kuchyne
mne stačí pohľad
v ktorom je rozprávok tisíce

Tvár/e/ III.

(november 2005)

dnes je deň sáčok
prázdny
igelitový
poletuje nad parkoviskom
zľahka sa dotýka ľudí
vtiera sa
medzi prázdne škáry
aby zaplnil

Tvár/e/ III.

zamrzla niekde
na polceste
možno sa to ani –
alebo len príliš dlho –
zaujalo ma prázdno
zrazu tu stálo
príliš viditeľne
medzi chvíľou
a krátkou pauzou
prehlbujúci sa priestor

teraz tlesknem
a začneme odznova

zadrela sa mi trieska z tvojich rečí
a teraz trčí niekde pod kožou
pod plôškou tepla
tikajúcou na pomädzí
dvoch krajín,
dvoch štvorcových metrov
ktoré cudzie sú

odplašíš všetky spievajúce vrany
a ja ich k sebe na konáre nepustím
myslíš si,
že jar príde znovu – ako vlani
role však stále páchne po zime
a steblá nenesú

to zablúdené babie leto
sa na lusknutie prstov rozplynie
zakončím náš dialóg holou,
už nie zakoktanou
opakujúcou sa vetou –
adieux

Milan Solník

Narodil sa 19. 5. 1944 v Žiline. Uverejňovať začal v roku 1967 v Mladej tvorbe, neskôr príležitostne v Umeleckom slove, Javisku atď. Knižne debutoval v Almanachu „Apropo „1968, Tvár/e/ 2000, Tváre II – 2004. Samostatné zbierky básni: Dotýkaj sa ma láska – 1998, Skôr ako zabudnem – 2004, Krehká pamäť – 2007.

Aktívne sa už viac ako 15 rokov venuje prednesu poézie pre verejnosť v literárnom klube GENERÁCIE v Nových Zámkoch

Tvár/e/ III.

Klope

Stojí tíško za dverami

Mlčky

prešľapuje z nohy na nohu

zľahka dýcha

nevyslovuje slová

iba si nás vyberá

krehko sa dotýka

štedrá ako Vianoce

s hojivým dotykom vylieči

nasýti a napojí

vo svojej nedotknuteľnosti

hlboko ľudská

rozochvená ako šestnásťročné dievča

počúva ozveny nášho srdca

Snívaj

a neodchádzaj od našich prahov

Ó poézia

zostaň

Tvár/e/ III.

Bez sejby ľudského dobra

zostali by sme malí

Bez veľkých ľudských srdc
čo by sme iným ponúkali

Dotyky dobra zvyčajne sú skromné
veď ono nemyslí iba na seba
Dotykom hojivým ľudská duša pookrieva
a dobro dvíha nás nehodných
do neba

niekomu zdravie
inému sen
niekto kto by ho miloval
niekto koho by miloval
niekomu iba sex
alebo iba pohladenie

Každému z nás niečo chýba
niekomu spravodlivosť
priatelia
horká čokoláda Figaro Sladká vášeň
alebo iba spokojnosť
so sebou samým

Tvár/e/ III.

Každému z nás niečo chýba
Niekomu milión

Tvár/e/ III.

Všetko je pominuteľné
Dočasnosť času

stále ma ešte trápi

Hľadám v sebe

Na oltár pamäti
ukladám svoje pokorené ego
vlastné výčitky
ktoré nepreboleli

Prijímam zázrak úvahy

Celebruje dar spomienok

Za všetko som vďačný

Už som sa vzdal veci

Tvár/e/ III.

A nehľadám u boha

Iba u človeka

Nemôžem vždy čakať

iba výhru

Nemám patent
na rozum

Nepoznám návod
ako zaobchádzať
s láskou
zdravím
peniazmi
alebo aspoň s poradím ich dôležitosti

Nemôžem žiadať
aby sme všetci milovali
Mať všetko

O pokoru

Môžem iba žiť

Václav Strejček

Narodil sa 16. 8. 1954 v Kladne
V tomto meste sa stal aj členom
literárneho klubu. Publikoval
v okresnej aj celoštátnej tlači.
V Nových Zámkoch žije od r.
1981. Venoval sa ochotníckemu
divadlu, písal najmä divadelné
hry, ktoré uviedol na javisko ako
režisér. V súčasnej dobe sa venu-
je tvorbe a prednesu poézie pre
verejnosť v Literárnom klube
GENERÁCIE. Do tlače má pri-
pravenú zbierku poézie v češtine
– Básne k Afrodité.
Spoločne publikoval v Almana-
choch: Tvár /e/ 2000, Tváre II
2004.

Tvár/e/ III.

slovenské dívce

nevysvlékej se z toho kroje
ještě ne je tak nádherný
slunce naň padá do pokoje
nemají na něj moderny

pro oči přímo pastva to je
i když to pod ním též je fajn
mám z toho všeho dobrý dojem
nevysvlékej se z toho kroje
já už tě dávno vysvlékám

Tvár/e/ III.

tvář vážná jako z mědirytin
však „oděv“ mírně odvážný

jsi odhalená ze čtyř pětín
tak neříkej že nedáš mi

svá ústa ňadra břicho bílé
a pod ním další zázraky
přišla jsi za mnou s novým stylem
zůstaň – už tě nevrátím

46

Tvár/e/ III.

tvoji krásou já se neunavím
nikdy nebudu jí plničký

podobáš se na zvonkohru travin
na zelený pláštík rosničky

že máš v sobě poezii strání
nenápadnou plachost od břízy
jarem voní tvoje milování
a je dobře že s ním nemizí

všemi zmysly které kotví ve mně
vnímám ženy stálou podobu
tam je síla jež tak vzrušuje mne
od narození až do hrobu

47

Tvár/e/ III.

polibků tvých ten dravý příval
na šelmu mne vždy obrátí

ne ještě jsem tě nedolíbal
a nehodlám s tím přestati

protože rty máš rozžhavené
tak jako ocel před litím
chladit je mne to stále žene
dokud sám přítom nechytím

jsi prostě skvělá při polibku
i když je tady velký hic
jedinou jen mám k tobě výtku
líbej mne prosím ještě víc

stříbrný kroužek na tvém zápěstí
září mi ve vzpomínce

když nejsi nade mnou při psaní
rozletí se má slova za souvratě
pospíchám jako formani
co vozy uvázly jim v blátě

když nejsi tady v přítmí mlhavě
se chvěje věta
a v srdci jako krůpěj na trávě
tvá silueta

když nejsi blízko mne šelestí
to v každé prázdne chvílce

Autorský register

D
Dušová, Lucia

<i>K</i>	
<i>Kovácsová, Ariela</i>	11
<i>Krajčírová, Marcela</i>	19
<i>M</i>	
<i>Malíková Gabriela</i>	27
<i>S</i>	
<i>Solník, Milan</i>	35
<i>Strejček, Václav</i>	44

<i>Lucia Dušová</i>	6
<i>Ariela Kovácsová</i>	11
<i>Marcela Krajčírová</i>	19
<i>Gabriela Malíková</i>	27
<i>Milan Solník</i>	35
<i>Václav Strejček</i>	44
<i>Autorský register</i>	50

O B S A H

<i>Súčasní i bývalí členovia LK</i>	2
<i>Milan Solník /úvodom/</i>	5

*T v ár /e/ III.
Almanach
Literárneho klubu GENERÁCIE*

*Zostavil: Milan Solník
Vydavateľ: Knížnica A. Bernoláka
v Nových Zámkoch
pre LK GENERÁCIE
Náklad: 50 výtlačkov
Rozsah: 52 strán
Vydanie: prvé
Tlač: KAB v Nových Zámkoch, 2009
ISBN: 978 – 80 – 968482 – 8 – 7*

Publikácia je nepredajná
